

Sygn. akt: VIII P 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu jawnym

w składzie: Przewodnicząca: SSO Dorota Stańczyk

Protokolant: p.o. prot. sądowego Dorota Hordziejewska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 roku w Lublinie

sprawy ze skargi Z. S.

przeciwko (...) L.

o wznowienie postępowania w sprawie VIII P 25/12 w przedmiocie stwierdzenia nieważności lub uchylecia uchwał Uczelnianej Komisji Wyborczej(...) L.

postanawia:

odrzucić skargę

VIII P 7/16

UZASADNIENIE

W dniu 24 marca 2016 roku Z. S. złożył skargę o wznowienie postępowania w sprawie VIII P 25/12 przeciwko (...) L. oraz Ministrowi Nauki i Szkolnictwa Wyższego, prawomocnie zakończonym postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 18 marca 2013 roku. W uzasadnieniu wskazał, że skarga, jest uzasadniona z powodu późniejszego wykrycia środków dowodowych i okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których powód nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. W związku z powyższym wniósł o uchylenie powyższego postanowienia i zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych oraz dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. S. i A. K.. Zaznaczył, że w dniu 29 stycznia 2016 roku Senat pozwanej(...) L. powziął uchwałę, nr(...), którą zmienił Statut tej Uczelni umieszczając, w nim kwestie dotyczące wyborów organów jednoosobowych i kolegialnych. W poprzednim wyborach procedury wyborcze, zostały zaś rozstrzygnięte w „Regulaminie wyborczym” powziętym zwykłą uchwałą wyborczą, a więc w jego ocenie nieważną (k. 2-3 akt sprawy VIII P 7/16).

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 20 maja 2016 roku wniósł o jej odrzucenie na podstawie art. 410 § 1 w zw. z art. 403 § 2 k.p.c. jako nieopartej na ustawowej podstawie (k. 8-9 akt sprawy VIII P 7/16).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Postanowieniem z dnia 18 marca 2013 roku, sygn.. akt VIII P 25/12 Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy Z. S. przeciwko (...) L. o stwierdzenie nieważności lub uchylenie uchwały Uczelnianej Komisji Wyborczej (...) L. w punkcie I odrzucił pozew, a punkcie II zasądził od powoda na rzecz (...) L. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (k.192 akt sprawy VIII P 25/12).

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2013 roku, sygn. akt III APz 14/13 Sąd Apelacyjny w Lublinie po rozpoznaniu sprawy Z. S. przeciwko (...) L. o stwierdzenie nieważności lub uchylenie uchwały Uczelnianej Komisji Wyborczej (...) L. na skutek zażalenia powoda na postanowienie z dnia 18 marca 2013 roku, sygn.. akt VIII P 25/12 w przedmiocie

odrzućenia pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej w punkcie I oddalił zażalenie, w punkcie II zasądził od powoda Z. S. na rzecz pozwanej (...) L. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego (k.295 akt sprawy VIII P 25/12).

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 roku Sąd Najwyższy, sygn. akt III PK 137/12 na skutek skargi kasacyjnej na postanowienia Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 sierpnia 2013 roku, sygn. akt III APz 14/13 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 358 akt sprawy VIII P 25/12).

Skarga Z. S. o wznowienie postępowania przeciwko(...)L. podlega odrzuceniu z dwóch powodów, w tym, jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania.

Instytucja wznowienia postępowania opiera się na - przysługującej poza tokiem postępowania - skardze o reasumpcję wadliwego procesu i zastąpienie zapadłego orzeczenia orzeczeniem nowym.

Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu orzeczeniu powoduje, iż wznowienie postępowania sądowego może nastąpić tylko i wyłącznie z powodów ściśle określonych w Kodeksie postępowania cywilnego. Uwzględniają one konieczność wywołania na nowo procesu dotkniętego brakami formalnymi (nieważnością), bez względu na ich wpływ na rozstrzygnięcie (art. 401 pkt 1 i 2 k.p.c.), właściwymi przyczynami restytucyjnymi (art. 403 k.p.c.) oraz faktem wydania wyroku na podstawie aktu normatywnego uznanego przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą (art. 401¹ k.p.c.).

Skarga nieoparta na ustawowej podstawie, to nie tylko skarga, która na ustawową podstawę się nie powołuje. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powyższa przyczyna odrzucenia skargi zachodzi nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej okoliczności wprawdzie dadzą się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia lecz jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2010 roku, II PZ 5/10, Lex nr 583798, z dnia 11 marca 2009 roku, II UZ 2/09, Lex nr 527081, z dnia 4 września 2008 roku, IV CZ 71/08, Lex nr 508851).

Analiza skargi o wznowienie postępowania wniesionej przez Z. S. wskazuje, że jako podstawę wznowienia powołał się on na treść art. 403 § 2 k.p.c.

Przepis ten stanowi, że można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Analiza treści powyższego przepisu wskazuje, że żądanie wznowienia postępowania oparte na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest dopuszczalne wtedy, gdy po zakończeniu postępowania, którego dotyczy skarga, ujawniły się okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Podstawą wznowienia postępowania na podstawie powyższego przepisu mogą być tylko te okoliczności oraz środki dowodowe, które istniały przed rozstrzygnięciem sporu, ale stronie były nieznanne. Regulacja art. 403 § 2 k.p.c. dotycząca powołania środków dowodowych, które nie było w zakończonym postępowaniu możliwe, nie może odnosić się więc do stanu po jego zakończeniu. Środek dowodowy, powstały dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia, nie stanowi zatem prawnej podstawy do wznowienia postępowania Stanowisko to jest utrwalone w orzecznictwie Sadu Najwyższego (por. między innymi uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969 nr 12, poz. 208, postanowienie z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 48, postanowienie z dnia 25 kwietnia 2008 r., I PZ 3/08 OSNP 2009 nr 15-16, poz. 205, oraz niepublikowane postanowienia: z dnia 25 czerwca 1998 r., II UKN 106/98, z dnia 22 lipca 2008 r., II UZ 31/08, z dnia 16 maja 2008 r., III CZ 20/08, z dnia 17 listopada 2005 r. I CZ 125/05, z dnia 13 października 2005 r. IV CZ 96/05, z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, z dnia 14 lutego 2007 r., II CZ 120/06, z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/07), a Sąd Okręgowy rozpoznający sprawę niniejszą w pełni je podziela.

Przepis art. 403 § 2 k.p.c. posługuje się bowiem terminem "wykrycie" okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, który to termin zgodnie z jego sensem może odnosić się jedynie do tego, co już istnieje (istniało). Redakcja tego przepisu wyraźnie wskazuje na to, do jakiego momentu w czasie - z punktu widzenia momentu wyrokowania - to wykrycie się odnosi. Muszą to być okoliczności istniejące w poprzednim postępowaniu. Ponadto skoro przepis wiąże skutki procesowe z tym, czy strona mogła skorzystać, czy też nie mogła skorzystać z takich okoliczności w poprzednim postępowaniu, to rozstrzygnięcie o tej możliwości musi zakładać istnienie tych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych w poprzednim postępowaniu.

Reasumując, w świetle art. 403 § 2 k.p.c. możliwość powoływania nowych faktów i dowodów jest ograniczona jedynie do tych okoliczności i środków dowodowych, które istniały już w czasie trwania zakończonego postępowania i nie obejmuje ona dowodów powstałych po uprawomocnieniu się wyroku.

Przenosząc powyższe ogólne rozważania niniejszej sprawy wskazać należy, że dowód o charakterze nieosobowym w postaci Uchwały nr 7/2016/I z dnia 28 stycznia 2016 roku (k. 4 akt sprawy VIII P 7 /16), na którym skarżący opiera swoją skargę powstał już po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie VIII P 25/12. Zatem nie może stanowić podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c.

Powód wnosił również o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. S. i A. K., bez wskazania na jaką okoliczność domaga jego powołania. W świetle powyższego wniosek przeprowadzenie dowodu z zeznań wymienionych świadków nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania, ponieważ w istocie wniosek ubezpieczonego stanowi zgłoszenie gotowości przeprowadzenia teraz tego dowodu, bez wykazania faktu, że ubezpieczony z dowodu tego nie mógł skorzystać w zakończonym postępowaniu. Zatem dowód z zeznań tych świadków nie jest dowodem, z którego ubezpieczony nie mógł skorzystać w toku poprzedniego postępowania i nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania określonej w art. 403 § 2 k.p.c.

Ponadto, zgodnie z treścią art. 399 § 1 k.p.c. wypadkach przewidzianych w dziale niniejszym można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem.

Na podstawie określonej w art. 401¹ postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem (§ 2). Jak słusznie zauważył Sad Najwyższy w postanowieniu z dnia 09.04.2015r. (II CZ 3/15), Skarga o wznowienie postępowania przysługuje od orzeczenia merytorycznego.

Nie ulega wątpliwości - co przyjmuje się zarówno w literaturze, jak i w orzecznictwie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1973 r., I CZ 152/72, OSNC 1973, nr 7-8, poz. 143, z dnia 24 lipca 1980, I CZ 82/80, nie publ., i z dnia 19 marca 2012 r., II UO 1/12, nie publ.) - że skarga o wznowienie postępowania przysługuje tylko i wyłącznie od orzeczenia merytorycznego. Tymczasem postanowienie Sądu Okręgowego w Lublinie w dnia 18 marca 2013r. w sprawie VIII P 25/12, w którym pozew Z. S. został odrzucony na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. nie należy do orzeczeń tego rodzaju. Okoliczność ta jest podstawą do odrzucenia skargi, jako niedopuszczalnej, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

W związku z powyższym skarga o wznowienie postępowania przeciwko (...) L. nie opierała się na ustawowej podstawie wznowienia, ani też nie dotyczyła orzeczenia merytorycznego, co w konsekwencji uzasadniało jej odrzucenie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.